

Genem sin sikre Vækst gennem Aarene, gennem det stigende Antal af Kvinder og Børn, som banker paa dets Dør, har det tilfulde dokumenteret sin Berettigelse og hævdet sig en smuk Stilling blandt Byens velgørende Institutioner dog som noget i sin Art ganske særegent.

Blot kunde man ønske, at langt flere velstillede Mennesker havde Forstaaelse af den Gerning som her gøres stille og bramfrit, og følte Trang til at støtte den med rundeligere Gaver end dem, Beretningen viser os. Hjemmets store Bazar i Oktober 1916 gav et Overskud af 2710 Kr., kun et ringe Udbytte, naar man betænker alle de Kræfter, som her var sat ind. Hvis Hjemmet skal opnaa den Tilbygning, som var Bazarens Formaal, maa man haabe, der næste Gang vil tilflyde det lidt flere Smuler fra det Bord, som Verdenskrigen har dækket saa overdaadigt for de enkelte lykkelige.

Fra Borgerrepræsentationen.

(Sluttet).

Fischer: Og det var netop heldigt, at der ikke gives altfor bestemte Anvisninger med Hensyn til, hvilken Vej Administrationen skal gaa. Naar han mente, at man ikke bør give alt for bestemte Direktiver, laa det i, at en Administration, som skuer ud i Fremtiden, nødvendigvis, særlig hvad Hospitalsvæsenet angaar, maa have visse Planer at gaa efter, der maa være en vis Metode i de Fremskridt, man gør. Og nu er Forholdet her i København det, at man i Foraaret stod overfor en meget alvorlig Hospitalsnød, og kommer der blot nogle epidemiske Sygdomme nu til Foraaret, vil man atter staa overfor den samme Hospitalsnød. Hospitalsnøden, som hidtil er optraadt periodevis, bliver mere og mere permanent. Den Opgave at skaffe tilstrækkelig Plads til de absolut syge Mennesker maa Kommunen jo løse, og dette Spørgsmaal er flere Gange blevet drøftet i denne Sal. Han havde ved disse Lejligheder slaaet paa, at den Vej, Kommunen burde gaa, var at oprette Rekonvalescenthjem, men selv om han nu fremkom med et Forslag til Beslutning om at opfordre Magistraten til at fremsætte Planer til Oprettelse af Rekonvalescenthjem, var dermed ingenlunde sagt, at Magistra-

ten paa én Gang skulde løse denne mægtige Opgave. Akkurat ligesaa maa det være med Fødehjem. Man kan ikke forlange, at Magistraten skal komme med Planer, der kan tilfredsstille ethvert Krav i saa Henseende. Magistraten var derfor efter hans Mening ikke bunden til andet end til at fremkomme med saadanne Planer, som den nu efter sine Overvejelser og Under søgelser mener det tjenligt at fremkomme med, og Forsamlingen er selvfølgelig ikke bunden til de Planer, der fremlægges. Den kan drøfte dem, den kan afvise dem, hvis de ikke er, som den havde tænkt sig dem, og den kan fremsætte andre Planer, som gaar i den Retning, som den havde tænkt sig at følge. Og Magistraten maa da optage disse Planer til Overvejelse.

Det Forslag om Indførelse af kommunal Sygepleje, der i sin Tid forelaa, var jo et Forsøg og et uhyre beskedent Forsøg. Det havde derfor forekommet ham lidt underligt, at man derigennem skulde kunne løse den i Virkeligheden store Opgave, at skaffe Sygeplejersker til fødende Kvinder. Men det var jo ogsaa noget, som kunde tages under Overvejelse; Tanken blev ogsaa fremsat ved den Lejlighed. Den kommunale Sygepleje koster, saavidt han vidste, alt i alt 8000 Kr. om Aaret. Det var, som sagt, et Forsøg, man gik til; man vilde se, om denne Sygepleje virkelig gjorde den Nytte,

slag, sjællandske Distrikt stillede: at anvende de 10 Øre pr. Medlem, som ellers gaar til Fællesmødet, til Afholdelse af Distriktsmøder i September, som kan træde i Fællesmødets Sted. Disse Distriktsmøder kræver jo et langt mindre Apparat end Fællesmødet. Antallet af indkvarterede bliver meget mindre, da mange bor saa nær, at de vil kunne naa hjem. Mødet kan afholdes paa én Dag og finde Sted mellem et Morgentog og et Aftentog. Middagstogene er vel nok til den Tid strøgne. Skulde det gaa saa galt, at al Persontrafik til den Tid var indstillet, ja, saa er der jo „vis major“ for, at Distriktsmøderne opgives, og Kredsen beholder deres 10 Øre pr. Medlem.

„Der staar ikke i Lovene, at de 10 Øre pr. Medlem kan anvendes til ekstra Distriktsmøder“ — nej, det er uimodsigelig rigtigt. Der staar heller ikke, at Fællesmødet kan undlades og Fællesstyrelsen fungerer videre, uden

at nye Valg har fundet Sted. Der staar heller ikke, at Bladet i Tilfælde af Papirnød kan nøjes med hveranden Gang at udkomme med 8 Sider, — men det er ogsaa vedtaget — og har allerede fundet Sted én Gang, kan muligvis finde Sted flere Gange. Der staar heller ikke noget Sted skrevet, at naar en Grundlov i Danmark er afskaffet, saa kan Rigsdagen vedtage, at den skal blive ved at gælde alligevel, og naar Kvinderne har faaet Valgret paa lige Fod med Mændene 1915, saa skal Mændene alligevel vedblive at regere Landet alene ligé til 1918; men den „vis major“, som Verdenskrigen har affødt, tvinger os til paa dette Punkt at suspendere Loven. —

Naar Fællesstyrelsen følte sig stillet overfor Valget mellem paa den ene Side mulig Afslappelse og Tilbagegang, og paa den anden en „ulovmedholdelig“ Anvendelse af et aarligt Bidrag af 10 Øre pr. Medlem, saa valgte den det sidste.

Det er onde Tider i Øjeblikket for meget smukt og stort her i Verden, det er onde Tider ogsaa for Kvindesagen. Alle gode Kræfter maa paa kaldes for at holde Ilden brændende. Skal vi da blamere os selv og vor Sag ved at diskutere Spørgsmaalet om de 10 Ører? — Vilde det ikke være mere passende, om vi tilstod vor Sag det Dyrtidstilsbud, som uddeles over en lav Sko i denne Tid, kun ikke der, hvor det drejer sig om at frelse en Idé.

Mon ikke, det er Idéerne, som for Tiden har det trangest i Gullaschlandet Danmark? — Fællesstyrelsen er sat til at vogte Kvindesagens Idé, lad os vente med at hænge den, til den har svigtet Idéen.

